

ŠTIRI PESMI

Janez Ovsec

ZLATI TRAK

Zlati sem trak moči.
Vežem v vozle teles
čudovita bitja lepote
in strašne sence noči.

Sem,
kar sem od nekdanj bil,
opojna sredica cveta,
drget nožic
rumene čebele
in ptic.

Jaz sem v pragozdu
pokopani Aztek,
dragocena glina,
polna pradavne temè
in zlatih vek.

Ropotanje bobnov
srca,
grmenje viharja sem,
neobvladanega morja.

Mir zimskih noči,
nebo okovano z zvezdami,
nedoumljeni okras,
pretakanje mnogih sil
sem jaz.

Nazadnje sem mož.
In kakor da nisem,
se deklica v meni prebuja.
Hoče biti mati
in vso se dati.

Sem zlati trak moči.
Vežem v življenje
čudovita bitja lepote
in strašne sence noči.

ČUVAR

Moje telo je v prostranem gozdu luči.
Ni je stvari, ne žive ne mrtve —
v meni žarijo v plamenu radosti.
Vsa sila neizčrpnih morij neskončnosti
se je zavozlala v neko srce.
Ah, zato ne vprašujem od kod, ne kam,
neumno dete veselja.
Zato blaznim v gluhih nočeh praznine,
zato sem v vrvežu velemesta praznak.

In kadar sem sam,
mi večno trajanje tke trak budnosti.
Tu se na široko odpirajo cvetovi.

A jaz sem čuvar prostranega gozda luči
in ne blodim rad v temi.

NISEM MOGEL

Ne bom mogel reči
nikomur
in že bom mrtev.
Karkoli bodo razmišljali,
ne bo pravo.
Nisem mogel reči
nikomur.
Srce je umelo
kdaj.

Umrl sem.

Danes bolj kot prej
me budi
muka ljubljenih.

Vstanem.
Tako laže bivam.
Nisem se mogel zapreti v srečo.
Nikdar ne bom srečen,
razen zaradi miru,
tako me je pogledala žalost.
Ljubezen je edino življenje
in ni smrt,
in nikomur ne bo treba
ničesar več.

VRC ŽIVLJENJA

O ljubezen!
Globeli so vrči.
Vanje zajemaš svoje vodé.
Vsaka rdeča lupina,
vsaka temna luska
je tvoja čudovita riba.

V platno mesa
ogrinjaš svilo živcev.

Le obličje menjavamo
in se slačimo.
Samo ti si zares gola.

Smo občutljiva nit,
morda platnena,
morda poltena,
v pričakovanju ljubega,
v opojnosti luči,
v grozi noči.

Ljubezen,
tebi namenjena molitev
je ugašanje cvetov,
zastrtost odpovedi,
in tako neprestano raste
življenje.